

— Mi s-a întâmplat că, fandând împotriva adversarului meu, căruia îi dădusem deja trei lovituri de spadă și pe care voiam să-l termin cu a patra, mi-a alunecat piciorul pe o piatră și mi-am luxat genunchiul.

— Serios?

— Pe cuvânt de onoare! Din fericire pentru netrebnic, căci l-aș fi lăsat mort pe loc, îți garantez.

— Și ce s-a ales de el?

— Oh! Nu știu nimic; a primit de s-a săturat și a plecat fără să mai ceară; dar cu dumneata, scumpul meu d'Artagnan, ce s-a întâmplat?

— Așa se face, scumpul meu Porthos, continuă d'Artagnan, că luxația asta te țintuiește la pat?

— Ah! Dumnezeule, da, atâta tot; în rest, în câteva zile voi fi pe picioare.

— Atunci de ce n-ai pus să fi transportat la Paris? Cred că te plictisești de moarte aici.

— Asta intenționez; dar, scumpul meu prieten, trebuie să-ți mărturisesc un lucru.

— Care?

— Faptul că, din moment ce mă plictiseam de moarte, așa precum spui dumneata, și cum aveam în buzunar cei șaptezeci și cinci de pistoli pe care mi i-ai dat, am pus să urce la mine, ca să mă amuz nițel, un gentilom care se afla în trecere și căruia i-am propus să facă o partidă de zaruri. A acceptat și, pe legea mea, cei șaptezeci și cinci de pistoli au trecut din buzunarul meu într-al lui, fără să-mi mai pun la socoteală calul, pe care l-a luat la un preț de nimic. Dar dumneata, dragul meu d'Artagnan?

Englezi și francezi

La ora stabilită, se duseră împreună cu cei patru valeți în spatele Palatului Luxembourg, într-un ocol abandonat caprelor. Athos dădu un bănuț păstorului de capre, ca să se facă nevăzut. Valeții fură însărcinați să stea de pază.

În scurt timp, o trupă tăcută se apropie de același ocol, pătrunse în el și se întâlni cu muschetarii; apoi, după obiceiurile de peste mare, avură loc prezentările.

Englezii erau toți oameni de cel mai înalt rang, numele ciudate ale adversarilor lor fură, așadar, pentru ei un prilej nu doar de mirare, dar și de îngrijorare.

— Dar, cu toate astea, spuse lordul de Winter când cei trei prieteni își terminară de rostire numele, nu știm cine sunteți și nu ne vom bate cu asemenea nume; sunt niște nume de păstori.

— După cum bine bănuți, milord, sunt porecle, spuse Athos.

— Ceea ce nu ne stârnește decât o și mai mare dorință de a vă cunoaște numele adevărate, răspunse englezul.

— Ați jucat totuși cu noi fără să le cunoașteți, spuse Athos, drept dovadă că ne-ați câștigat și cei doi cai?

— Așa este, însă atunci nu ne riscam decât pistolii, dar de data asta ne riscăm viața – jucăm cu toată lumea, dar nu ne batem decât cu cei egali nouă.

— E corect, spuse Athos. Și-l luă deoparte pe cel dintre cei patru englezi cu care trebuia să se bată și-i spuse numele la ureche.

Porthos și Aramis procedară întocmai la fel.

— Asta vă e de ajuns, îi spuse Athos adversarului său. Mă considerați un nobil de rang înalt ca să-mi faceți onoarea de a încruși spada cu mine?

— Da, domnule, spuse englezul înclinându-se.

— Ei bine, acum vreți să vă spun ceva? reluă rece Athos.

— Ce anume? întrebă englezul.

— Ați fi făcut mai bine dacă nu mi-ați fi cerut să-mi dezvălui numele.

— De ce, mă rog?

— Pentru că lumea mă crede mort, pentru că am motive ca să doresc să nu se afle că trăiesc și pentru că voi fi obligat să văucid, pentru ca secretul meu să nu zboare-n toate direcțiile.

Englezul îl privi pe Athos, crezând că acesta glumea, însă muschetarul nu glumea deloc.

— Domnilor, spuse el adresându-se în același timp partenerilor și adversarilor săi, suntem gata?

— Da, răspunseră într-un singur glas englezi și francezi deopotrivă.

— Atunci, în gardă, spuse Athos.

Și numaidecât opt spade sclipiră în razele soarelui care asfințea și lupta începu cu o încălețtare foarte naturală între oameni de două ori dușmani.

Athos lupta cu atâta calm și atât de metodic, de parcă ar fi fost într-o sală de scrimă.